

egen Skyld; hvor turde han ogsaa forlange, at en Embedsmand skulde opfylde sine Pligter; det var jo unægtelig temmelig nærgaaende i de Dage. Ja, siger man, men Cancelliet reprimanderede Vedkommende. Det er paa Daaft: Cancelliet gav Vedkommende „en Næse;“ men disse „Næser“ havde ikke stort at betyde, fordi det gode Cancellie ikke bekyndtgjorde i Collegialtidenden, at den og den Embedsmand var bleven „reprimanderet“, det glemte man, og derfor havde en saadan „Næse“ ikke saa stort at betyde, da intet Menneſte vidste, han havde faaet den, uden det høie Cancellie og saa naturligtviis Vedkommende, der havde faaet Næsen, — men han glemte at fortælle Andre, at han havde faaet den, og derfor var det snart glemt. Jeg troer, at vi gjøre bedst i at glemme den Tid, og at den høitærede Cultusminister, Indenrigsminister og Premierminister vilde gjøre ligesaavel ved i saa Henseende at gjøre det Samme som vi. Det er vistnok det Bedste for den foreliggende Sag, at vi slet ikke komme ind paa alle disse gamle og her fornyede Begivenheder. Historien vil upartist dømme om hiin Tid og hvis Skylden var; thi Efterverdenen seer ikke paa, hvem der staaer høist, og hvem der staaer lavest; den dømmer mere reifærdigt end Nutiden og de interesserede Parter. Jeg haaber derfor, at det ærede Thing vil vedtage det Forslag, som her foreligger, uden at tage det mindste Hensyn til, hvad der stete den Tid; og hvis de, mine Herrer! tage et saadant Hensyn, da vil jeg bede dem være overbeviste om, at der virkelig laa nok saamegen Skyld hos Cancelliet i den Tid, som der laa hos dem, mod hvem disse Beskyldninger ere reiste.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg skal kun bemærke, at der aldeles ikke indkom nogen Klage til Cancelliet fra Menighederne i den Tid; det var Klager, der bleve førte i Pressen af de enkelte Individuer, af de samme Individuer, som i en sildigere Tid have udtalt sig saa stærkt for den kirkelige Frihed. Naar der kom enkelte Klager ind til Cancelliet, saa troer jeg, at de altid fik en Afgjørelse, der aldeles ikke var skaansom mod vedkommende Præst. Der er her blevet talt

om en Klage af en agtet Mand over, at Præsten ikke havde forholdt sig ritualmæssigt ved Daaben af hans Barn. Præsten fik en Trettesættelse derfor, og jeg skulde meget feile, om det ikke blev tilkjendegivet Klageren, at denne Trettesættelse var given. Kort efter fulgte en almindelig Indskærpelse, som vistnok for en stor Deel af Geistligheden var meget ubehagelig. Der har ikke været vist nogen Partisthed for Geistligheden ved den omhandlede Leilighed, men en blot Forsømmelse af en aldeles ritualmæssig Udførelse af en geistlig Handling kunde dog ikke medføre nogen anden Folge end en Trettesættelse, naar der ikke deri laa nogen aabenbar Modvillighed eller Foragt for de kirkelige Handlinger.

Naar jeg har talt om, hvorledes Vedkommende den Tid veraabte sig paa Kongeloven og Lovbogen, har den ærede Taler, som sidst satte sig, forstaaet det saaledes, at de, der paa veraabte sig Kongeloven og Lovbogen, talte for Friheden; nei, den Tid paakaldte de den straffende Magt, den offentlige Magt til at affatte, eller paa anden Maade forfølge de Præster, hos hvilke man troede at finde Kjetteri, eller som viste en Forsømmelse i Sagttagelsen af de ritualmæssige Forrifter.

Hvad angaaer den Anecdote, at en Mand skulde være udvist af Kirken, saa veed jeg egentlig ikke, hvorledes denne Sag hænger sammen; jeg erindrer vel, at der har eksisteret Noget, som har givet Anledning til en Klage af dette Slags, men Sagens hele Sammenhæng er mig ikke bekendt, og jeg tvivler paa, at den har været andraget for Cancelliet; men jeg er overbevist om, at hvis det har været Tilfældet, er Sagen ikke bleven behandlet med Partisthed for Præsten, hvilken aldeles ikke eksisterede; men det kan vel være at Sagen, betragtet i dens hele Sammenhæng, ikke var af den Bessæffenhed, at der kunde foretages noget stærkt Skridt imod Præsten, og der kan maaffee være begaaet nogen Uorden fra dens Side, hvorfra Klagen er kommen.

Safs: I Anledning af hvad der er udtalt af den ærede Minister og den ærede Ordfører, maa jeg aldeles benægte, at jeg som Forslagsstiller har taget Hensyn til de theologiske Stridigheder, som have fundet Sted for en